

Ζωή Σαμαρά

ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΗΛΙΟΦΩΣ

λαμπρόν ηλίου σέλας¹

Ο Βάλτερ Πούχγερ γεννήθηκε στη Βιέννη, από γονείς Αυστριακούς, μεγάλωσε, σπούδασε στη γενέτειρά του, ωστόσο, είναι Έλληνας. Και είναι Έλληνας, γιατί αφήνει το λαμπρό φως του ήλιου να φωτίζει το πρόσωπο και το πνεύμα του, νιώθει ότι ανήκει στο ηλιόφωτο τοπίο, έχει τη δύναμη να το κάνει φωτεινό, όταν ο ουρανός είναι συννεφιασμένος, όταν βρέχει ή ρίχνει χαλάζι, ακόμη και όταν ο ίδιος βρίσκεται σε δωμάτιο με κλειστά παράθυρα. Παίρνει τη μία ηλιαχτίδα που έχει κάπου απομείνει, στον ουρανό ή στη σκέψη του, και την κάνει ποίημα.

Η ποιητική του γραφή δεν μοιάζει με καμιά άλλη – όσο και αν ο ίδιος αναφέρεται συχνά σε άλλους ποιητές. Ζωγραφίζει σφριγηλές ανθρώπινες μορφές που μας προσκαλούν να ζήσουμε ανάμεσά τους, μιλά για όλα με τρυφερότητα, μα πιο πολύ για το θάνατο.

Δεν τον φοβάται, τον αποδέχεται, διαλέγεται μαζί του, σαν με παλιό γνώριμο. Και όταν, Οδυσσέας της ποιητικής έμπνευσης, δένεται σε κατάρτι και βλέπει να περνά «το πλοίο του Χάρου»², εστιάζει το βλέμμα του στη ζωή και απολαμβάνει τα κύματα που ραπίζουν την πρύμνη.

Ανάμεσα στο θάνατο και τον ήλιο, τοποθετείται το κερί, το πνευματικό φως, που, όπως η ποίηση, μας βοηθά να βλέπουμε το αόρατο. Όταν το κερί καίει, μια φωτιά ανάβει, το κερί λιώνει, ψυχή και σώμα προσεύχονται μαζί:

*Μακραίνουν οι σκιές μας.
Όπως η σειρά σβησμένων κεριών
στο ιερό του Χρόνου
μερικά φυτίλια ακόμα καπνίζουν
–μυρουδιά του περασμένου–
καμένες αναμνήσεις.³*

Με το φανταστικό κερί πλάι μας, καθώς διαβάζουμε την ποίηση του Βάλ-